

A fost odată... Într-o frumoasă dimineață de vară, un croitoraș ședea la masa lui de lucru de lângă fereastră și, cum era plin de voieșie, cosea de zor, și mâinile parcă-i alergau singure pe însăilătură. Tocmai într-acest timp se întâmplă să treacă pe stradă o țarancă, strigând cât o lua gura:

– Magiun bun de vânzare! Hai la magiun!

Cuvintele femeii îi sunară plăcut în auz și, scoțându-și pe fereastră căpșorul cel drăgălaș, croitorașul îi zise:

– Ia vino sus, dragă mătușică, la mine o să-ți desfaci repede toată marfa!

Femeia urcă anevoie cele trei trepte, din pricină că avea un coș tare greu, și când ajunse în camera croitorului, acesta o puse să dezlege și să-i arate toate oalele cu magiun. Le cercetă cu atenție, nu cumva să se înșele, le cântări în mână, pe rând, își vârî nasul în fiecare, și-n cele din urmă îi spuse:

– Da, da, nu-i tocmai rău!... Ia cântărește-mi, dragă mătușică, așa, ca la vreo patru uncii¹. Adică, ia stai, poate să fie chiar și-un sfert de funt², că doar n-o să sărăcesc din pricina asta!

Femeia, care trăsesse nădejde că-i un mușteriu bun și c-o să-i facă cine știe ce vânzare, îi cântări cât ceruse, dar plecă îmbufnată și bombănind.

„Magiunul ăsta cred c-o să-mi priască al naibii! își spuse croitorașul în sinea lui... Și-o să-mi dea și putere, nu glumă!”

Scoase pâinea din dulap, își tăie o bucată zdravănă și nu se zgârci defel s-o ungă cu magiun din belșug. „Ei, știu eu c-o să-mi placă mult, se bucură el, dar nu m-ating de ea până nu dau gata vesta!...”

Puse felia de pâine cât mai aproape de el, s-o aibă tot timpul în fața ochilor, și se apucă să coasă mai departe. Și, de bucuros ce era, făcea împunsături din ce în ce mai repezi. În vremea asta, mirosul cel dulce al magiunului se răspândi în toată odaia și ajunse la droaia de muște care moțâiau pe pereți.

Atrase de mirosul plăcut, acestea dădură buzna să se așeze grămadă pe bucata de pâine.

– Hei, muștelor, da' cine v-a chemat aici?! strigă în ciudat croitorașul, încercând să alunge oaspeții nepoftiți.

Dar muștele, care nu înțelegeau deloc graiul oamenilor, nu se lăsară izgonite, ci tăbărâră puzderie asupra ospățului.

Atunci croitorașul își ieși din sărite și, apucând o basma, începu să lovească fără cruțare în grămada de muște. „Păi dacă-i așa, las' pe mine, că vă-nvăț eu minte!” își zise el.

¹ *Uncie* – 10 grame.

² *Funt* – aproximativ o jumătate de kilogram.

Ridică basmaua, numără și, ce credeți: nu mai puțin de șapte muște zăceau moarte în fața lui, cu piciorușele țepene!

„Da' știi că îmi ești voinic, mă băiete! se grozăvi el, și-și admiră singur vitejia. O ispravă ca asta se cuvine s-o afle pe dată tot târgul!...” Își croi la iuțeală un brâu, îl cusu bine să fie trainic și brodă pe el, cu litere de-o șchioapă:

„Șapte dintr-o lovitură!”

„...Da' ce, parcă târgul ăsta al nostru e de ajuns? continuă să vorbească cu sine însuși; de fapt, lumea întreagă ar trebui să-mi afle isprava, că doar nu e un fleac!” Și de voios ce era, inima începu să-i tresalte ca o codiță de miel...

Se socoti el ce se socoti, și cum atelierul i se păru prea neîncăpător pentru o asemenea vitejie ca a lui, își încinse brâul, hotărât să-și încerce norocul în lumea largă.

Înainte de-a porni la drum, scotoci prin toată casa, doar-doar de-o afla ceva de-ale gurii, ca să ia cu el, dar nu găsi decât o bucată de brânză veche, pe care se grăbi s-o vâre în buzunar.

Nici nu apucase bine să treacă de poartă și numai ce zări o pasăre care se încurcase într-un măraciniș și se zbătea să iasă de acolo. O scoase dintre măracini și-o vârî și pe ea în buzunar, lângă bucata de brânză. Apoi o porni voinicește la drum, și ușurel și sprinten cum era, pas să se prindă oboseala de el. Drumul pe care-l apucase ducea peste un munte, și când se văzu în creștetul lui, dădu peste o namilă de uriaș care privea liniștit în zare. Croitorașul se apropie de dânsul, fără teamă, și se și băgă în vorbă cu el:

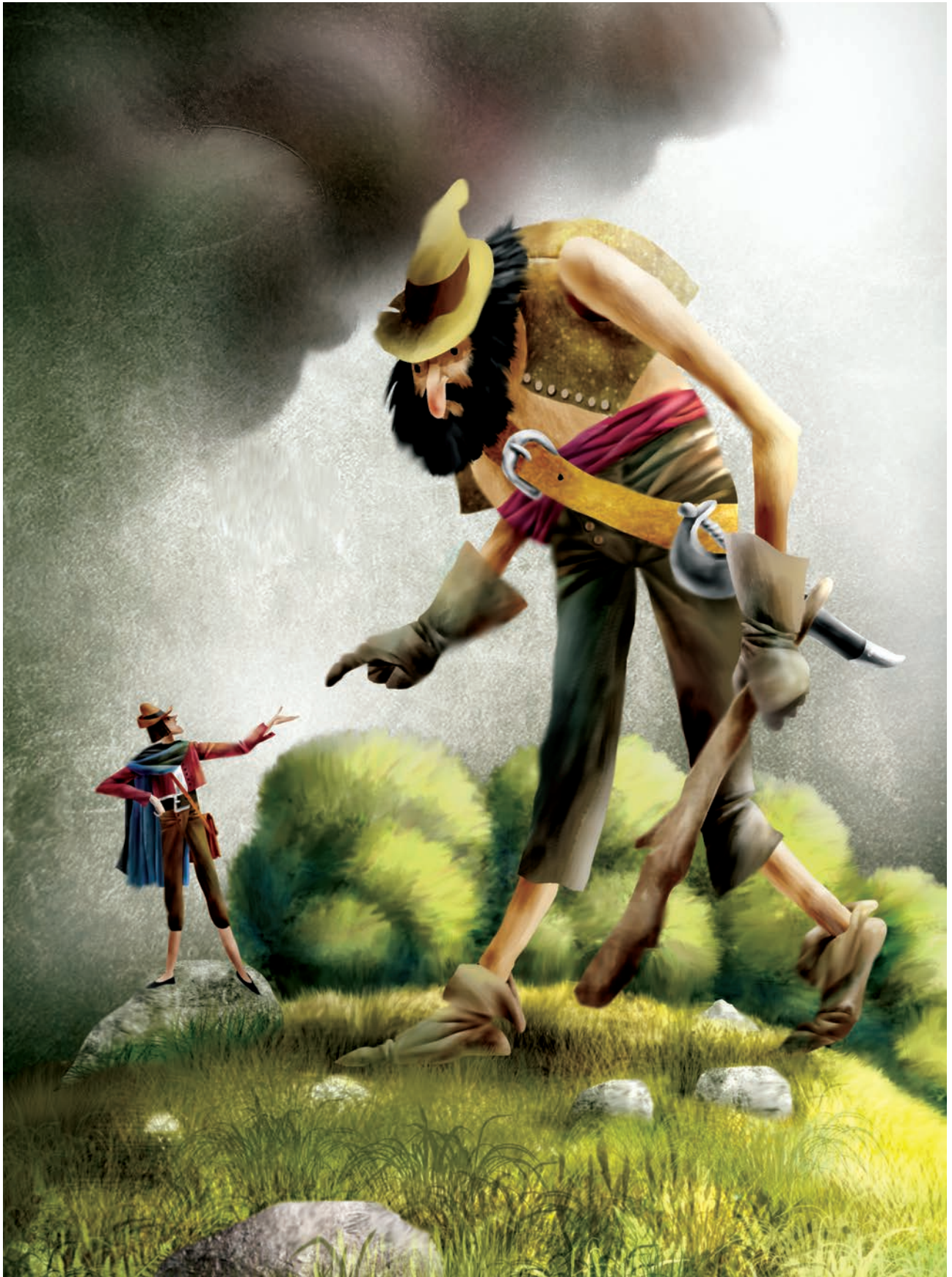
– Bună ziua, frate-meu; după cum văd, stai aici, la viață tihnită, și te mulțumești să măsoari doar cu ochii lumea! Păi asta-i treabă pentru un voinic ca tine?! Și oare se cade să te lași în dorul lelii?!... Eu nu mă mulțumesc doar cu atât și am pornit să colind lumea largă, ca să-mi încerc puterile și norocul... N-ai vrea cumva să vii cu mine?

Uriașul se întoarse cu dispreț spre croitoraș și n-avu decât un singur răspuns:

– Ți-ai și găsit cu cine să mă-nsoțesc! C-un țâști-bâști, c-un coate-goale!...

– Ce-ai spus?! Na, citește ici, ca să-ți dai seama cu cine ai de-a face și pe urm-o să vorbim... se grozăvi croitorașul nostru și-și descheie haina, arătându-i uriașului brâul.

Uriașul citi: „Șapte dintr-o lovitură!” și cum credea că-i vorba de șapte oameni doborâți de croitoraș dintr-odată, începu să se uite parcă mai altfel la fărâma de om ce-i stătea în față. Dar în sinea lui tot nu-l crezu în stare de asemenea faptă și socoti de cuviință să-l pună la încercare.

Luă de jos un pietroi și mi ți-l strânse în pumn, până ce începu să picure apă dintr-însul.

– Hai, fă și tu ca mine, de ești chiar atât de voinic pe cât spui! îl îmbie uriașul.

– Numai atât?!... păru să se mire croitorașul. Păi asta-i o joacă de copil pentru unul ca mine!

Nici nu-și termină bine vorbele și, băgând mâna în buzunar, scoase bucata de brânză și-o strânse-n pumn până țâșni tot zerul din ea.

– Acu', ce mai ai de zis? îl înfruntă croitorașul.

Uriașul tăcu încurcat, dar parcă tot nu-i venea a crede că fărâma asta de om are atâta putere. Și ca să o mai încerce o dată, ridică un alt pietroi din pulberea drumului și-l zvârli atât de sus, că abia îl mai puteai zări cu ochii.

– Ei, pricăjitule, ia să te văd și pe tine ce poți!...

– Strașnică azvârlitură, n-am ce zice, răspunse croitorașul, dar vezi că, până la urmă, pietroiul pe care-l aruncași tot s-a întors pe pământ!... Eu o să zvârl unul și n-o să se mai întoarcă niciodată...

Acestea zicând, scoase pasărea din buzunar și-i dădu drumul în văzduh. Bucuroasă la culme că-și recăpătase libertatea, păsărica se avântă în înaltul cerului și nu se mai întoarse.

– Ei, cum îți plăcu zvârlitura asta, frate-meu?!... îl cam luă peste picior croitorașul.

– Ce să zic, văd că la aruncat te pricepi! recunosc uriașul, cam în silă. Da' e vorba: de altele ești bun? Să cari în spinare o povară mai ca lumea ai putea? Sau te dor șalele?!...

Îl duse pe croitoraș la un coșcogeamite stejar, care zăcea doborât la pământ, și-i zise:

– Ia să te văd! De ești chiar atât de voinic pe cât spui, ajută-mă să scot copacul ăsta din pădure!

– Da' cum să nu, bucuros! răspunse croitorașul. Hai, treci de ia în spinare tulpina cu partea dinspre rădăcină, iar eu o să duc coroana, că doar crăcile și frunzișul îs partea cea mai grea.

Uriașul își săltă tulpina pe umăr, iar croitorașul, al naibii, odată-mi sări pe-o creangă. Și cum matahala nu mai putea să-și întoarcă defel capul înapoi, trebui să care în spate tot copacul, ba-l mai cără și pe croitoraș pe deasupra! Ghiujul ședea liniștit pe creanga lui și fluiera plin de voieșie cântecul: „Trei croitorași au ieșit călare din oraș”, ca și când ar fi fost o joacă pentru el să ducă-n spinare asemenea greutate.